De Nachtmare

Auteur: Lotte Ruiter
Coverontwerp: Stichting ZAG.
© Lotte Ruiter

De Nachtmare

Lotte Ruiter

Ella

Handig keert de trailercombinatie van ‘Herman en Zonen’ op het kleine erf. Op het moment dat het gevaarte links af de smalle landweg oprijdt om naar het dorp te verdwijnen, toetert hij een keer als groet en trekt langzaam op. Ella steekt haar ene hand op terwijl haar andere hand de krullenkop van de grote hond aan haar zijde streelt.
”Eindelijk weer met eigen volk, jongens!” De langbenige vrouw draait zich om naar het roodbruine paardenhoofd met de witte bles, dat door de bovendeur halsreikend staat mee te kijken wat er allemaal gebeurt. Ze loopt terug het erf op naar de paardenbox.
“Rust in de tent, meid” en ze legt haar hand liefkozend op de natte neus. Ze controleert het hang- en sluitwerk van de staldeur op degelijkheid en mompelt goedkeurend wat in haarzelf of tegen de dieren, dat weet je nooit met zulke mensen.
“Als we nu allemaal wat in de voerbakken hebben, dan is het voor ons wel goed voor vandaag hè! Anders lopen we hier straks allemaal als uitgemergelde spoken rond en ze kijkt afkeurend langs haar magere lichaam naar beneden.
“Nog even en er zit geen vlees meer op, laat staan een lekker stukje spek!”

Ze heeft inderdaad trek. De hele dag is het er bij gebleven met het uitladen en op zijn plek dirigeren van de meegenomen meubels. Dat is behalve het koffiezetten voor de verhuizers meegerekend dan. Dat was wel een paar liter bij elkaar geweest van het zwarte goud en je kon er tijdelijk op overleven.
De donkerblauwe rijbroek accentueert elke spier in haar been, wat anatomisch gezien wel voor een mannenbeen zou kunnen doorgaan. De Airdale terriër blaft een paar keer kort een uitbundig hoge blaf alsof hij haar heeft begrepen. De typisch vierkant gevormde krullenbol holt met gekke bokkensprongen voor haar uit.

“Wie had het net over eten?” welk stuk onverstand begrijpt dat niet!
“Kom Balthasar, we gaan naar binnen.”
Net als ze de bovendeur achter zich dicht wil trekken wordt er achter haar geroepen door een vrouwenstem
”Volk!”
Een donkerblond permanent gekruld vrouwenhoofd met een gulle lach, parelende tanden en bijbehorende kuiltjes in de wangen, staat voor de nog open bovendeur.
“Ik wilde je even gedag zeggen, ik ben je nieuwe buurvrouw van nummer tien.” Ze wijst met haar hand scheef tegenover de weg.
“Ik zag de verhuiswagen wegrijden en ik dacht: ‘kom meteen even dag zeggen.’ Ik blijf niet hoor, je zult wel meer te doen hebben!”
“Nee mis,” zegt Ella, “ *ik* ben je nieuwe buurvrouw. Jij woonde hier toch al?”
Het is even opvallend stil en de lach is weg.
“Alsof ze eerst de band moet terugspoelen,” denkt Ella geamuseerd. Dan dringt het tot de gevestigde burgerij door. De vrouw lacht nu al haar kuiltjes en tanden weer bloot. Als ze een hond was geweest, betekende dat agressie, weet Ella. Maar even afwachten dus.
“Tine,” zegt de vrouw en steekt haar arm, die net naar schuin tegenover wees, nu recht naar mij uit.
“Tine de buurvrouw dus,” zegt Ella.
“Nee,” zegt de buurvrouw nu op haar beurt ad rem inspelend op Ella haar spreekvaardigheid “Tine Visser!”
Dat kon dus nog wel leuk worden grinnikte Ella en maakte een uitnodigend gebaar richting woonkamer.
“Ella, Ella Minkes, kom erin.”
“Ik zal niet op de rommel letten hoor,” zegt Tine voor haar beurt.
“Dat moet jij weten, als jij het hier een rommeltje vindt!”
Balthasar zit met zijn hoofd scheef en op zijn platte kont het gemoedelijk aan te kijken. Hij voelt het waarschijnlijk al aan zijn theewater: “Daar gaat mijn eten!”
“Oei, de deur dicht, voor mijn poes!”

Behendig gooit Ella naast de buitendeur ook die van de badkamer en slaapkamer dicht, om ongenode nieuwsgierige blikken te voorkomen en loodst haar buurvrouw mee naar de woonkeuken. De woonkamer is nog niet klaar en bovendien houdt men het op het platteland graag bij de woonkeuken. Het is intiemer. De woonkamer is nog steeds voor de deftige visite. Voor de dominee, de ouderling, of de meester van school, voor zon- en verjaardagen. Voor feesten en rouw. Zo was dat vroeger, toen Ella klein was, zo is het eigenlijk nog steeds.
"Koffie? Als ik het kan vinden tenminste."
"Goh, het hoeft niet persé hoor, het was niet de bedoeling in ieder geval."
Dat Tine zich een beetje aangesproken voelt, dat siert haar, vindt Ella en fronst haar voorhoofd grimmig. Straks heb ik het hele dorp hier aan de koffie en de Beerenburg. Dat moet ze toch zien te voorkomen! Ze heeft het niet zo op de sociale controle in zo'n dorp. Ze zoekt schone kopjes. De verhuizers hebben de laatste schone koppen gehad. Ze zal met de hand een paar moeten omwassen.
"Drink je de koffie zwart?"
"Nee met melk"
"Zal niet gaan, heb ik niet bij de hand. Sorry."
"Gewone melk?"
"Is ook goed," sust Tine mijn gevoel een slechte gastvrouw te zijn.
"Lepeltjes zijn onvindbaar dus ik zal er een vorkje bij neerleggen."
Demonstratief pakt ze de grootste vork die ze kan vinden.
Maar Tine kan er om lachen. Een open eerlijke lach. Ella kan er niks dubbelzinnigs aan vinden.
Als ze zelf ook op de keukenstoel neerploft voelt ze hoe moe ze is. Ze slaakt een zucht.
"Ben je maar alleen?" vraagt Tine die haar vermoeidheid blijkbaar opmerkt en kan plaatsen. Het kan net zo goed empatisch bedoelt zijn als nieuwsgierig en Ella probeert zich niet

al te strijdbaar op te stellen. Ze kan haar nog nodig hebben ook, tenslotte is zij inderdaad maar een vrouw alleen.
“Ja, voor het moment in ieder geval wel, maar dat geeft niet hoor, ik heb niets anders om handen en ben van plan om alles op mijn dooie akkertje in orde te maken. Ben jij gehuwd?” vraagt ze Tine en kijkt voor het antwoord naar Tine haar handen. Aan de linkerhand ziet ze geen trouwring, aan de rechterhand wel. Ja, natuurlijk ze zijn hier bijna allemaal Protestant dus zit de ring aan de rechterhand.
“Mijn man en ik hebben een gemengd boerenbedrijf, dus als je hulp nodig hebt hoef je het maar te zeggen hoor,” het klinkt spontaan en dat bedoelde Ella zonet, als ze eens hulp nodig heeft voor het één of ander rond de deur.
“Wat bedoel je precies met gemengd bedrijf: dieren èn gewassen?” probeert ze wat interesse te tonen terwijl ze zich eigenlijk te moe voelt.
“Ja, deels eigen gebruik en de rest weg via het loonbedrijf naar de fabriek, maar ik ben zelf niet zo’n boerin hoor, ik doe liever wat anders.”
“Zeg, tot hoe laat kan ik bij de winkels terecht in het dorp?”
“Gewoon tot zes uur en vrijdagsavonds is het nog koopavond tot negen.”
“ Nou ja, vandaag wordt het toch niets meer heb ik met de jongens afgesproken.”
“Welke jongens, ik dacht dat je alleen was?” Tine kijkt Ella verbouwereerd aan.
“O, sorry, de hond, de kat en mijn paard, daar praat ik altijd mee, onthoud dat maar voor het geval je me in de slaapkamer iets hoort zeggen tegen iemand,”
Ze kijkt benieuwd naar de reactie van Tine. Dat valt niet tegen, ze begrijpt het en kan er weer om lachen.
“Wat een gek mens ben jij,” zegt ze open en eerlijk,“ maar ik ga er vandoor. Mijn jongens,” en ze wijst naar de overkant, “willen nu vast ook wat te eten hebben. We zullen elkaar nog wel zien hier of daar.”

Dat gevoel heeft Ella ook wel en eigenlijk vindt ze het niet erg meer, alleen voor vandaag is het genoeg geweest.
Overal staan dozen opgestapeld. De verhuizers hebben de meeste apparatuur voor haar aangesloten en ingesteld zoals ze van te voren hadden afgesproken bij het maken van de offerte. Het zijn beste jongens die haar al een paar maal vaker hebben verkast van noord naar zuid en oost naar west. Waar 'thuis best' precies is weet ze ondertussen niet meer, het is overal goed geweest waar ze heeft gewoond. Maar dit is wel een uniek plekje, deze kleine boerderij in het hoge noorden van Friesland. De Wouden en de Kleihoek waar het leven op sommige plaatsen nog een ouderwetse charme en ingetogenheid bezit.

De streek trekt haar wel, er zijn veel oude historische plaatsen te bezoeken en ze wil zich graag in de oudheid verdiepen waar veel oude legendes en sagen nog actief de ronde doen. Over de mensen die hier wonen heeft ze al het een en ander gehoord, over hun stugheid en koppigheid maar Ella zelf is gemakkelijk in de omgang en heeft veel gereisd. Ze denkt dat dit geen echte problemen zal opleveren. Eigenlijk lijkt het haar wel een uitdaging dit rechtschapen en godvrezende volk eens van dichtbij te leren kennen. Ze heeft het aanbod dan ook met beide handen aangenomen toen Johannes, het haar vorig jaar had aangeboden voor tijdelijke bewoning. Johannes was een oude vriend uit haar studiejaren en ze hadden altijd contact gehouden. Hij had het geërfd van zijn ouders maar werkte veel in het buitenland en momenteel stond het zelfs leeg. Hij wist van Ella haar situatie en haar liefde voor de dieren. Deze plek is uitzonderlijk geschikt om ze mee te nemen. Trouwens anders had ze het niet gedaan ook, want zonder haar dieren wil ze niet. Het kampje land wat er bij hoort van een halve hectare is genoeg om haar mooie merrie wat buitenruimte te geven. Hooi en stro kan je bij elke boer wel kopen en krachtvoer zal ook wel lukken in het dorp.
"Vast gemakkelijker dan een malse biefstuk!" hadden ze gelachen, toen de afspraken werden bekrachtigd. Ella ziet het helemaal zitten hier om hier wat tot rust te komen. Lekkere

wandelingen te maken, wat te studeren en te lezen en rond te toeren. De afspraak is, dat ze hier een jaar mag blijven en eventueel in overleg zien ze dan wel verder. Eerst alles maar eens netjes installeren. Ze voelt nu een kronkelend kattenlijfje tegen haar benen wrijven en vermoedt dat de staart als een antenne fier trillend van agitatie omhoog staat, klaar om te ontvangen.
“Zo, Janus, heb jij je brokjes al gevonden? En onze grote vriend, Balthasar, heeft nog niks in zijn bak? Kom dan maar gaan we dat eens snel oplossen. Ze zoekt in de verhuisdozen waar ‘keuken’ op staat geschreven voelt ondertussen haar eigen maag ook flink knorren. Wat kan ze maken voor de avond, een paar pannenkoeken? Ze heeft een koelbox met wat voor de handliggende voedingswaren ingepakt meegenomen. Uit ervaring weet ze hoe verhuizen werkt en wat er nodig kan zijn.
“Elsje Fiederelsje zet de pan op het vuur, moeder bakt pannenkoeken.”
De hondenbrokken klateren vrolijk neer in de roestvrijstalen hondenbak. Balthasar likt zich uitbundig om zijn bek. Het begint al te schemeren ook, het lijkt trouwens wel of het mistig gaat worden zo door het raam heen gezien. Ze heeft vanuit de woonkamer uitzicht over de weidse landerijen. Een prachtig schilderij. Gedempte, half uitgeveegde kleuren en geluiden die dichtbij intenser lijken en langer lijken te blijven hangen, heel sinister.
“We zullen zo nog even bij Nehalennia kijken jongens, nee Janus sorry, jij blijft nog binnen jongen en dan gaan we erbij zitten.”
Nehalennia staat dromerig over haar onderdeur in de verte te staren.
“Daar is niks te zien meid, geen vrijers over de vloer dit voorjaar, net als je baasje vrijgezel meid, heerlijk toch?” Zo beuzelt Ella door tegen haar vrienden. Terug binnen sluit ze de deur af met de sleutel die ze welbewust als in een dwanghandeling in het slot laat zitten.
“Zo kan er geen nachtmerrie in of uit!” Zo is het gezegde, weet Ella.

De eerst volgende dagen verzet Ella een berg werk. De dozen worden uitgepakt en de inhoud krijgt een vaste plaats toegewezen. Ze begint haar spieren en gewrichten flink te voelen, haar nek wordt stijf van het sjouwen en tillen.
“Tijd eens wat rustiger aan te doen jongens, het werk loopt niet weg en het lijkt al heel wat zo.” Ze masseert met haar ene arm, de pijnlijk punten op de andere.
“Straks een heet bad, zal deugd doen!”
Ze loopt het erf op en gaat naar de stal. Nehalennia hinnikt blij met het idee dat ze wat aandacht krijgt.
“Ik zal je eerst eens in de bak zetten, ik moet het weiland nog even controleren voor je er in kan, maar de bak is ook al wat hè meid! Waar is de borstel? Even wat toilet maken en je hoeven uitkrabben, dan mag je eruit.” Terwijl ze druk bezig is en over en onder het paard in de stal hangt, merkt ze niet dat er bezoek aankomt.
Balthasar heeft het al wel gezien en kent de bezoeker blijkbaar want hij kwispelt vrolijk met zijn staart. Als de persoon dichtbij is blaft hij even kort en hoog. Ella kijkt op en herkent haar buurvrouw.
”Hallo Tine!”
“De hond verraadt me, hoe heet hij ook al weer?”
”Balthasar!”
“Hij is goed afgericht geloof ik hè?” vraagt Tine voor de zekerheid.
“Ja, anders heb je met die jachthonden geen leven want dan zou er geen schaap hier veilig zijn.”
“Hoe kom je aan die vreemde naam?”
“Is toch een koning uit weet ik welk land die naar het kindje Jezus zocht met de Kerstster? Weet jij dat niet? Ik dacht dat iedereen hier de bijbel uit het hoofd kende?” bromt ze van onder de buik van Nehalennia. Ze pak het halstertouw dat buiten om de hoek van de staldeur hangt en knipt de festonhaak aan het lederen halster.
“Zo kan het wel voor nu.”

Ze kijkt nu recht in de ogen van Tine die aan de andere kant van de onderdeur staat. Tine kijkt goedkeurend naar Ella haar vakkundige handelingen. De boerin ziet dat met één oogopslag
“Ik mag aannemen dat je niet bang bent voor paarden? Ik zal haar eerst eens in de bak steken om de benen wat te strekken.”
Tine opent bij wijze van antwoord de staldeur al en ze draaien samen naar buiten. Nehalennia staat fris en haar lange benen wil ze best uitslaan. Ella zorgt er goed voor het paardenhoofd naar beneden te houden terwijl ze samen voortstappen want als Nehalennia in haar enthousiasme haar hoofd omhoog steekt en haar neus in de wind gooit, zullen haar armen mee omhoog gerukt worden door al die opgespaarde paardenkracht.
Tine loopt al voor haar uit om het toegangshek van de bak open te doen. Ella maak het halstertouw los, geef Nehalennia een klapje op de bil en deze zwiert frank en vrij de bak in met een flinke uithaal van de achterhand aangevend dat ze het fijn vindt en dat is ook de bedoeling. Het zand in de bak wordt opgeworpen op onder het tumult van haar beslagen hoeven.
“Het is best wel gemakkelijk dat je er bent, zo voor de vuurproef met Nehalennia in een vreemde omgeving!”
“Om eerlijk te zijn, ik zag je naar de stal lopen, zegt Tine. Ik wilde vragen of je bij mij kwam om koffie.”
“Zijn jullie dat zo gewend hier bij elkaar over de vloer te komen? Ik dacht dat jullie het niet zo op vreemden zouden hebben eerlijk gezegd.”
”O, die zijn er hier wel,” zegt Tine serieus op haar vraag ingaand, “dat zijn de oorspronkelijke bewoners van hier, die kijken eerst de kat wel uit de boom, maar ik ben ook maar import. Ik ben eigenlijk een Groninger, geen Fries. Mijn man wel, die is wel van hier, ik ben dus ingetrouwd in het bedrijf zeg maar.”
“Ingetrouwd? Dat is meestal om het geld,” denkt Ella, maar dat zegt ze wijselijk niet.
“Het verduidelijkt inderdaad één en ander, je spreekt ook geen Fries?”
“Nou niet correct, of zoals ze hier zeggen: ‘geef Frysk’ Ik blijf altijd herkenbaar aan mijn uitspraak. Maar kom je mee?”

“Voor die koffie bedoel je, oké, even Balthasar in de keuken leggen. Minuutje.”
Als Ella terugkomt en de voordeur afsluit kijkt Tine haar verbouwereerd aan: “Dát bijvoorbeeld, doet niemand hier. Afsluiten. Dan geef je aan dat je ons niet vertrouwt.”
“Ik ben het anders wel zo gewend,” is Ella haar duidelijke antwoord, “en weet je, zo kan er ook geen nachtmerrie in of uit!”
Ella moet lachen om haar eigen uitspraak die een gewoonte is geworden maar het gezicht van Tine staart haar aan alsof ze heeft staan vloeken.
“Wat zeg jij nou?”
“Dat is maar een gezegde van me hoor,” verduidelijkt Ella sussend.
Op één of andere manier maakt die opmerking Tine van streek. Ella weet nog niet waarom, maar ze denkt dat ze dat nog wel zal ondervinden met de tijd.
Nehalennia slooft zich uit in de bak. Ze ligt al op haar rug te rollen in het zand met haar lange benen in de lucht.
“Heerlijk hè meid, dat poetsen heeft alleen niet veel geholpen dat kan zo wel weer opnieuw!” roept Ella haar toe. Dan steken de beide vrouwen de weg over naar nummer tien.

Het is geen grote boerderij en het lijkt niet super modern. Wel netjes en goed onderhouden.
“Het erf buiten is net zo mooi en schoon als bij mij binnen,” denkt Ella keurend.
“Het is niet groot, we kunnen ons net bedruipen zo,” geeft Tine zelf ook al aan. Er staan klompen bij de deur op een rekje. Verderop het erf staat een oudere man, in overal. De boer?
“Dat is mijn schoonvader, Dirk, zegt Tine. Het is zijn boerderij eigenlijk nog, maar hij kan het niet meer aan. Hij heeft een ongeluk gehad en toen hebben wij het overgenomen.”
Ella steekt haar hand op bij wijze van groet. De man tikt aan zijn pet.

“Daarom is het erf zo mooi en goed onderhouden, als we dat allemaal met ons tweetjes moeten doen, moet er een knecht bij en dat kan financieel niet uit!”
Grappig zoals Tine, Ella haar gedachten weet aan te vullen. Het klinkt allemaal logisch. Terwijl Tine met de koffie in de weer is, kijkt Ella kritisch rond. De keuken is hier duidelijk overdag de meest gebruikte ruimte en de grote tafel nodigt uit om er gezellig om heen te zitten. Degelijke en sobere meubels zonder opschik. Op de tafel ligt een zeiltje zodat alles gemakkelijk schoon te houden is. Typerend voor het boerengezin en de streek. Vanuit het keukenraam ziet ze zo op haar eigen voordeur, de staldeur en de ingang van de bak. Ze neemt Tine op, terwijl deze druk bezig is.

Tine is een stevig vrouwmens, vierkante schouders, flink uit de kluiten gewassen armen en benen. Iemand die kennelijk van aanpakken weet.
“Een schoot om veel kinderen te baren,” flitst het door Ella’s geest. Tine haar lichte, blauwgrijze ogen staan een klein beetje naar buiten waardoor ze een dromerige uitdrukking krijgen alsof ze ergens en nergens naar kijkt. De koffie is goed gezet en lekker pittig. Er wordt een flink stuk koek bij gepresenteerd en als Ella wil bedanken krijgt ze te horen dat dit hier niet de gewoonte is om ‘nee’ te zeggen en dat het niet van de ‘armen’ gaat.
“Koffie hoort wat bij” en zegt Tine: “Je kan wel wat vet op je lijf gebruiken als je echt dat paard wilt gaan berijden. Hoe heet dat paard trouwens en heeft het papieren?”
“Ze is een W.P.N paard met papieren, is tien jaar, en heet Nehalennia.”
“Dat onthoud ik nooit als je me niet uitlegt wat dat voor iets is!”
Ella lacht, “nee, dat moet je weten, het is een oude Germaanse godin van de vruchtbaarheid waarvan de resten van een heuse tempel hebben gevonden in de Ooster- of Westerschelde, dat ben ik ondertussen ook vergeten. Ze schijnt een flinke aanhang te hebben gehad destijds.”

“Goden en godinnen? Daar moet je hier voorzichtig mee zijn, dat soort uitspraken zullen je niet in dank worden afgenomen en je bent al een vrouw alleen. Ik bedoel dat geeft toch al snel praatjes! Ja toch?”
Ella denkt na wat ze hier op moet zeggen en houdt het op: “Dan wordt het juist tijd dat hier wat meer over gesproken wordt, denk je ook niet?”
Ella kijkt Tine vragend aan en die antwoord: “Nou er is hier anders genoeg gaande op dat vlak. Alleen ja, hoe kijk je er tegenaan, soms denk ik wel dat we hier nog in de middeleeuwen leven qua bijgeloof en zo. Aan de andere kant proberen ze met alle geweld die zaken juist tegen te gaan door het kerkelijk allemaal in de ban te doen. Maar die oude verhalen doen nog steeds de ronde in deze streek. Het schijnt niet uit te roeien te zijn!”
Het klinkt interessant in Ella haar optiek maar het gesprek wordt verstoord doordat twee mannen in huis komen die ook wel koffie willen hebben. Daardoor wordt het gesprek onderbroken en maakt Ella kennis met vader en zoon boer. Ze nemen haar nieuwsgierig op en vooral de oudere vader monstert haar nu als een koe op de markt en ze ziet hem denken: “te mager, te slecht om mee te fokken.” De mannen praten tegen elkaar in het Fries alsof ze niet bestaat. Ella vindt het best, nu kan ze zelf met fatsoen opstaan en zeggen dat ze weer verder moet met uitpakken en doen. Het is niet onvriendelijk allemaal, beslist niet, maar wel even wennen, vindt Ella als ze de weg terug oversteekt. Ze voelt de ogen in haar rug prikken, vanachter het keukenraam. Echt alleen zal ze hier niet zijn. Eenzaam misschien wel.

Het is mooi droog weer en ze besluit nog voor het naar bed gaan een wandeling met Balthasar te maken. Het weer is een beetje nevelig. De avondlucht wordt al frisser en ze besluit haar met wol gevoerde regencape om te doen omdat ze daar heerlijk haar handen onder kan verbergen. Balthasar wordt netjes aangelijnd, dat is hij gewend en in rustige tred verlaten ze het erf. Ze slaan een paar keer een hoek om en een ander weggetje in tot ze bij een

lang smal pad komen wat schier eindeloos verder loopt het ruime veld in. 'De Godleaze Singel,' weet ze, waar die oude verhalen allemaal over gaan die terugvoeren naar kloosters en monniken in de vroege middeleeuwen en waar de eerste handelsverdragen zijn ontstaan om kooplieden en burgers te beschermen en zo de eerlijke handel te bevorderen.
Ze weet niet precies waar ze uitkomt en of ze wel weer op de weg terug kan komen via een zijweggetje, maar ze waagt het er toch maar op. Ze geeft haar ogen goed de kost, neemt de omgeving goed in haar op en geniet van de voelbare ruimte om haar heen. Heerlijk die ruimte zonder al die drukdoenerige mensen. De wassende maan verspreidt een sinister licht door de nevel heen van uiteenspattende vonkjes. Licht en donker proberen zich te verenigen tot de nacht.
"Het is hier goddelijk mooi, hè Balthasar jongen, hoe kunnen ze het hier toch de 'Godleaze Singel' blijven noemen. Ik zou dat allang hebben veranderd. Zoveel schoonheid komt toch alleen maar van God? Ik zal het eens aan Tine voorleggen als we elkaar wat beter kennen. Het lijkt me geen beroerde meid. Maar die mannen, dat zijn wel echte kaaskoppen hoor, stug en boertig. Maar ja, het zijn ook boeren hè en men zegt wel dat de boeren in alle landen gelijk zijn, hè man?"
Balthasar legt zijn snuit al wandelend in haar hand. Dan spitst hij zijn oren en even laat hij een zacht gegrom achter uit zijn keel horen. Haar hand onder de cape balt zich even samen rond het verborgen kleinood onder de cape.
"Rustig, rustig doorlopen man."
Ze besluit toch maar terug te keren naar het begin waar ze op het pad zijn gekomen omdat ze geen zijweggetje kan bespeuren. Ze draait zich om. Dan staat er een man in uniform, met de benen gespreid en een jachtgeweer gebroken over zijn schouder op het pad naar haar te kijken. Ze zegt rustig goedenavond en wil hem voorbij lopen.
"U bent de nieuwe mevrouw, zegt hij, in het huis van de dokter?"
Eigenlijk is Ella niet eens verbaasd. De sociale controle is hier nog groot en de harten meestal heel wat kleiner.

Zonder direct al haar troeven op tafel te leggen zegt ze: “En u bent?”
“Fokke Bos, jachtopziener van ‘de Houtwiel,’ grinnikt hij.
Dat is het natuurreservaat, weet Ella. Er hangt een fazant aan zijn andere arm..
“En stroper ook?”.
Slechte beurt natuurlijk bij iemand die je niet kent, maar hij hoort haar zogenaamd niet.
“Mooie hond. Waaks?”
“Uitproberen?”
“Nee, dank je de koekoek!” Hij grinnikt zo waar.
“Ella Minkes,” lerares, retourneert ze zijn manier van voorstellen en ze vindt dat ze de waarheid best een beetje geweld mag aandoen. Ze houdt haar handen waakzaam onder de cape. Balthasar zit naast haar, oren attent.
“U durft nogal, zo laat op pad.”
“Hoezo, ik heb begrepen dat hier alles nog kan ten opzichte van de grote stad?”
“U zegt een waar ding,” lacht hij. “Hier waar u nu bent, kan inderdaad alles, men zegt dat het hier spookt.”
“U meent het, ach, misschien ben ik dat spook dan zelf wel en heb ik mijn verdwijncape al om,” kaatst Ella terug.
“Dit is de beruchte ‘Godleaze Singel,’ verderop heb je het oude tolhuis nog. Het is hier een hele oude handelsroute geweest terug tot in de veertiende eeuw of zo wel, van het ene klooster naar het andere.”
“Interessant,” zegt Ella nu werkelijk geïnteresseerd, maar meer in de boswachter dan in de historie want die kent ze wel.
“U weet er veel van?”
“Alles,” zegt de man maar hij hoort zelf hoe hoogdravend het klinkt en herstelt zich, “nou ja, veel dan!”
Hij pauzeert even en kan het dan toch niet laten een staaltje van zijn kennis te laten horen:
“Hier, waar wij nu staan, worden vaak twee meisjes gezien, twee zusjes naar wordt aangenomen die ruzie lopen te maken. Maar als je dichter bij ze probeert te komen om te horen waar ze ruzie

over maken dan versnellen ze hun pas. Je kunt ze niet inhalen en dan verdwijnen ze tenslotte in het kreupelhout. Ze worden ook vandaag de dag nog wel eens gezien. Niemand weet waar ze vandaan komen of waar ze naar toe gaan. Daarom wandelen mensen hier ‘s avonds niet graag. U mag ook wel oppassen, een vrouw alleen!”

“Ik ben niet alleen, boswachter” en ze wijst naar Balthasar. Die spitst zijn oren bij het horen van zijn naam. Of hoort hij nog meer, wat mensenoren niet horen? Ze mag de man niet, zo op het eerste gezicht. Hij roept bij haar een lichamelijk afweer op. Zoals hij daar staat met de benen gespreid en hoog opgezette borst. Zijn indringende manier van doen stoot haar af. Een huivering loopt over haar rug. Hij ziet het ook nog en het geeft hem waarschijnlijk het gevoel van macht, dat hij haar heeft bang gemaakt. Ze knijpt haar hand stijf dicht onder haar cape. Als ze ergens een hekel aan heeft dan is het wel aan dit type man! Mannen in uniform, het kan niet missen, allemaal macho gedrag en bluf. Etterbakken met weke sportharten.

Een kort commando met de riem is genoeg voor Balthasar.

“Kom!”

Ze stapt resoluut verder met een: “prettige avond nog boswachter,” laat ze hem verbluft achter, want hij had nog wel wat meer willen weten natuurlijk. Ze kijkt niet om, maar ze voelt de ogen nog lang in haar rug. Het wordt stilaan een gewoonte hier, denkt ze nog verontwaardigd.

Weer op “Twalûd,” de naam van de dokterswoning, kijkt ze nog even bij Nehalennia. Ze zet haar ’s nachts altijd op stal, soms bij hoge uitzondering in de zomer laat ze haar buiten op de wei. Bij haar oude ‘thuis,’ was dat noodzaak om haar te beschermen tegen wilde dieren, of tegen extreme hitte. Maar hier is alles anders, het klimaat is anders en de mensen zijn anders. Karakter en ziekte worden mede bepaald door de geografische ligging van een land weet Ella. Ze geeft toe er wel aan te moeten wennen, die stugge Noorderlingen met hun hoge eigendunk en normen en waarden waar je niet aan mag tornen, want dat is hun houvast. Hoe anders dan thuis, in Arizona. Ella controleert de deurklink

en de grendels, kijkt even naar het hooi in de ruif, aait Nehalennia over de neus en drukt er een zoen op.
“Dag schat, morgen gaan we even werken hoor!”
Haar stalschoenen laat ze naast de voordeur staan, netjes naast elkaar. Haar cape hangt ze binnen op de kapstok. De sierlijk bewerkte Athame, het rituele mes, die ze lang geleden van Jan heeft gekregen en dat ze altijd onder haar cape meedraagt, legt ze op de vaste bergplaats, waar een toevallige passant het niet kan zien liggen.

2

Het is na tienen als Ella de volgende ochtend na een goede nachtrust naar de stal vertrekt. Ze wil in haar stalschoenen glijden, die altijd paraat bij de voordeur staan. Blijkbaar is ze nog niet goed wakker als ze de linker voet in de rechterschoen wil wurmen.

“Andersom gaat beter, trut!” scheldt ze op haarzelf.

Als alles zo sloom gaat belooft het geen succes te worden vandaag. Het is al met al een paar weken geleden dat ze gereden heeft en zowel Nehalennia als zijzelf hebben een gebruiksaanwijzing als de routine er uit is. Nehalennia wordt volgend jaar elf jaar en als die merrie het op haar heupen heeft kan je het schudden! Ella is een ervaren ruiter, maar toch, het wordt niet voor niks paardenkracht genoemd. Een paard weegt gauw zes of zeven keer een mens en het is niet alleen techniek waar het om draait. Als het paard de mens niet zou willen dienen, kan je het wel vergeten. Het is de samenwerking tussen mens en dier die de doorslag zal geven. Met de juiste schoen nu om de juiste voet gaat ze Nehalennia borstelen en opzadelen. Nehalennia protesteert als Ella de singel iets te hardhandig aantrekt: “je hebt te veel gegeten meisje, je moet straks op rantsoen als dit zo doorgaat. Je hebt meer vet op je lijf dan je vrouwtje!”

Ze weet ook dat het met wat meer bewegen en straks de vrije loop in de wei wel beter zal gaan en andersom als ze zelf hier wat tot rust komt zal ze zelf wel wat gewicht gaan aankomen. Het afgelopen jaar was niet eenvoudig geweest en veel pijn en moeite waren haar deel geweest. Nehalennia laat het zich verder gemakkelijk aanleunen. Als Ella wat stijf opstijgt en met haar schoen in de paardenbuik prikt laat ze het rustig over zich heen komen.

“Hè,” zegt Ella, hoog en droog van op de paardenrug: “moeke zit!”